

Ояндаи Амрико ва 18 июли соли 2020 — Рақами се

Хушо он чашмоне ки мебинанд ва он гӯшоне ки мешунаванд

Jeff Pippenger

2023-08-25

Хатҳои ҳаракатҳои ислоҳотӣ калиди дарки «ҳафт раъд»-и Ваҳй боби даҳум мебошанд. «Ҳафт раъд» таърихи қувватёбии паёми фариштаи аввалро аз 11 августи соли 1840 то Ноумедии Бузург дар 22 октябри соли 1844 ифода мекунад. Боби даҳум дар дохили ҳуди боб се шоҳиди дохилро барои дастгирии ин фаҳмиш фароҳам меоварад.

«Ҳаракати адвентии солҳои 1840–44 зухуроти пурҷалоли қудрати Худо буд; хабари фариштаи аввал ба ҳар истгоҳи миссионерӣ дар ҷаҳон расонда шуд, ва дар баъзе кишварҳо бузургтарин бедории динӣ ба амал омад, ки аз замони Ислоҳоти асри шонздаҳум то имрӯз дар ҳеҷ сарзамине дида нашуда буд; аммо ҳамаи инро ҳаракати пуриқтидор зери оғоҳии охиринаи фариштаи сеюм болотар хоҳад гузашт». «Муборизаи Бузург», 611.

Паёми фариштаи аввал ба ҷаҳон аз соли 1840 ба баъд расонда шуд. Урия Смит фаҳмиши пешқадамиро, ки бо хоҳар Уайт мувофиқ аст, баён мекунад. Смит эътироф менамояд, ки фариштаи аввал дар соли 1798 расида буд ва нишон медиҳад, ки он фариштаи аввал буд, ки дар соли 1840 нозил шуд. Смит ва пешқадамон танҳо тафовути миёни расидани паём ва қувватёбии онро пай набурда буданд. Смит ба таври равшан изҳор медорад, ки вақте фариштаи Ваҳй боби даҳ як пои худро бар баҳр ва пои дигарашро бар замин гузошт, ин паёмеро, ки ба ҷаҳон расонда мешуд, муайян мекард.

«Пас, дар соли 1798 маҳдудияте, ки бар зидди эълон кардани наздик будани рӯзи Масеҳ вучуд дошт, бардошта шуд; дар соли 1798 вақти охир оғоз ёфт, ва мӯҳр аз китоби хурд гирифта шуд. Аз он давра, пас, фариштаи Ваҳй 14 ба пеш рафта, омадани соати доварии Худоро эълон мекунад; ва аз ҳамон вақт низ фариштаи боби 10 бар баҳр ва бар замин мавқеи худро гирифта, қасам ёд кардааст, ки дигар вақт нахоҳад буд. Дар бораи яксон будани онҳо ҳеҷ шакке буда наметавонад; ва ҳамаи далелҳое, ки барои муайян кардани ҷойгоҳи яке оварда мешаванд, дар мавриди дигаре низ ба ҳамон андоза қобили татбиқанд. Дар ин ҷо ба ҳеҷ гуна баҳсе ворид шудан лозим нест, то нишон диҳем, ки насли ҳозира шоҳиди иҷрои ин ду нубувват аст. Дар мавъизаи омадани Масеҳ, баҳусус аз соли 1840 то 1844, иҷрои комил ва муфассали онҳо оғоз ёфт. Мавқеи ин фаришта, ки як пояш бар баҳр ва пои дигараш бар замин аст, фароҳии густариши эълони ӯро бар баҳр ва бар замин нишон медиҳад. Агар ин паём танҳо барои як кишвар пешбинӣ шуда мебуд, кофӣ мебуд, ки фаришта танҳо бар замин мавқеи худро бигирад. Вале ӯ як пояшро бар баҳр дорад, ки аз он метавон хулоса кард, ки паёми ӯ аз укёнус убур хоҳад кард ва ба миллатҳо ва қисматҳои гуногуни кураи замин хоҳад расид; ва ин хулоса бо он воқеа тақвият меёбад, ки эълони Омадан, ки дар боло ба он ишора шуд, ба ҳар истгоҳи

миссионерии ҷаҳон расида буд. Бештар дар бораи ин дар зери боби 14.» Uriah Smith, Thoughts on Daniel and the Revelation, 521.

Бинобар ин, ояти якуми боби даҳум 11 августи соли 1840-ро муайян мекунад, зеро дар он вақт анҷоми пешгӯишудаи ҳукмронии усмонӣ, мувофиқи пешгӯӣ дар Ваҳй боби нӯҳ, ба поён расид. Хоҳар Уайт мегӯяд:

«Дар соли 1840 боз як иҷрои назарраси нубувват таваҷҷуҳи фарогирро барангехт. Ду сол пеш аз он, Ҷосия Литч, яке аз хизматгузори пешсафе, ки омадани дуҷумро мавъиза мекард, шарҳи Ваҳй 9-ро нашр намуда, сукути империяи Усмониро пешгӯӣ карда буд. Мувофиқи ҳисобҳои ӯ, ин қудрат мебоист... «11 августи соли 1840 сарнагун гардад, вақте ки метавон интизор шуд, ки қудрати Усмонӣ дар Қустантиния шикаста шавад. Ва ман бовар дорам, ки ҳамин тавр хоҳад буд».

«Дар ҳамон вақте ки муайян шуда буд, Туркия тавассути сафирони худ Ҷимояи қудратҳои муттаҳидаи Аврупо ро пазируфт ва ба ин тарз худро зери назорати миллатҳои масеҳӣ қарор дод. Ин рӯйдод пешгӯиро ба таври дақиқ иҷро кард. Вақте ки ин маълум гардид, издиҳомии бисёре ба дурустии усулҳои таъбири нубувват, ки Миллер ва ҳамкоронаш қабул карда буданд, муътақид шуданд, ва ба ҳаракати адвент тақони шигифтангезе дода шуд. Мардони донишманд ва соҳибмақом бо Миллер ҳамроҳ шуданд, ҳам дар мавъиза қардан ва ҳам дар интишор додани назароти ӯ, ва аз соли 1840 то 1844 қор ба суръат густариш ёфт». The Great Controversy, 334, 335.

Ояти якуми боби даҳум соли 1840 аст, ва дар ояти даҳум мо мебинем, ки Юҳанно дар 22 октябри соли 1844 ба талхӣ ноумед гардид. Юҳанно намояндаи онҳое буд, ки паёми китоби кӯҷақро ба ҷаҳон расонданд, танҳо барои он ки дар 22 октябри соли 1844 он ноумедии талхро аз сар гузаронанд. Оятҳои яқум то даҳум таърихи солҳои 1840 то 1844-ро намояндагӣ мекунанд. Ин як шаҳодати дохилӣ дар дохили боби даҳум аст.

Гувоҳи дигар Юҳанно аст, ки китоби хурдро меҳӯрад, ва он дар даҳонаш ширин аст, ки пазируфтани паёми 11 августи соли 1840-ро ифода мекунад, ва сипас он дар шикамаш талх гардид ҳангоми Ноумедии Бузурги 22 октябри соли 1844.

Ва китоби хурдро аз дасти фаришта гирифта, онро хӯрдам; ва он дар даҳони ман мисли асал ширин буд; ва ҳамин ки онро хӯрдам, шикамам талх гардид. Ваҳй 10:10.

Ояти даҳум дар як оят худи таърихи солҳои 1840 то 1844-ро ифода мекунад. Ин дувумин шохиди дохилӣ дар дохили боб аст, ки «ҳафт раъд» он таърихро ифода мекунанд. Хоҳар Уайт аллакай муайян намудааст, ки «ҳафт раъд» баёни рӯйдодҳои ифода мекунанд, ки таҳти паёмҳои фариштаи яқум ва дуҷум ба вуқӯъ пайвастанд. Паёми фариштаи дуҷум бо ноумедии бузург ба анҷом расид, бинобар ин «ҳафт раъд» ҳамон як таърихро ифода мекунанд. Се шохиди дохилӣ барои дастгирии ин ҳақиқат, ки таърихи аз 11 августи соли 1840 то Ноумедии Бузург дар 22 октябри соли 1844 ҳамон таърихи нубувватист, ки дар боби даҳуми Ваҳй бар он таъкид мешавад.

Сипас, дар ояти охирин, мувофиқи ҳақиқате, ки бо «ҳафт раъд» иртибот дорад, амре дода мешавад, ки паём пешниҳод гардад ва худи ҳамон таърих бояд такрор шавад.

Ва ӯ ба ман гуфт: «Боз бояд дар пеши бисёр қавмҳо, ва миллатҳо, ва забонҳо, ва подшоҳон нубувват намоӣ». Ваҳй 10:11.

Ҳафт раъд нишон медиҳанд, ки ибтидои Адвентизм, ки аз замоне оғоз ёфт, ки паёме, ки дар «вақти охир» мӯҳраш кушода шуда буд, қудратманд гардид, анҷоми Адвентизмро тасвир менамояд, вақте ки паёме, ки дар соли 1989 мӯҳраш кушода шуда буд, на бо нузули фариштаи Ваҳй боби даҳум, балки бо фариштаи нозилшавандаи Ваҳй боби ҳаҷдаҳум қудратманд хоҳад шуд. Фариштаи Ваҳй боби ҳаҷдаҳум 11 сентябри соли 2001 нозил шуд, ва мо ҳоло ба ҳулосаи такрори таърихии солҳои 1840 то 1844 наздик мешавем.

Ин мушоҳидаҳои боби даҳум солҳои зиёд дар дастраси умум қарор доштанд. Он чи то замонҳои наздик ҳеҷ гоҳ шинохта нашуда буд, ин аст, ки дар баробари он таърихи муқаддас, таърихи дигари муқаддасе низ дар даруни он ҷой гирифтааст. Ин таърихро танҳо онҳое хоҳанд шинохт, ки усули Алфа ва Омегаро мепазиранд, ки анҷоми чизеро бо ибтидои он муайян мекунад. Таърихи нуҳуфтае, ки дар дохили таърихи муқаддас аст, бо як ноумедӣ оғоз меёбад ва бо Ноумедии Бузург анҷом меёбад. Таърихи солҳои 1843 то 1844 як хати махсуси таърих аст, ки дар дохили таърихи 1840 то 1844 қарор дорад, вале аз он ҷудост. Ҳам Хоҳар Уайт ва ҳам Масеҳ ҳар ду ба ин хати таърих муроҷиат мекунанд.

«Ҳамаи паёмҳое ки аз солҳои 1840–1844 дода шудаанд, бояд ҳоло бо қувват баён карда шаванд, зеро бисёр одамон самти худро гум кардаанд. Паёмҳо бояд ба ҳамаи калисоҳо расонда шаванд. »

Масеҳ гуфт: “Хушо чашмони шумо, зеро онҳо мебинанд; ва гӯшҳои шумо, зеро онҳо мешунаванд. Зеро, ба ростӣ, ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва одилон орзу доштанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, вале надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, вале нашуниданд” [Мат. 13:16, 17]. Хушо чашмоне, ки он чизҳоро دیدанд, ки дар солҳои 1843 ва 1844 дида шуданд.

«Паём дода шуд. Ва дар такрор кардани ин паём набояд ҳеҷ таъхире бошад, зеро аломатҳои замон иҷро шуда истодаанд; кори хотимавӣ бояд анҷом дода шавад. Кори бузурге дар муддати кӯтоҳ анҷом хоҳад ёфт. Ба қарибӣ, мувофиқи таъйиноти Худо, паёме дода хоҳад шуд, ки ба нидои баланд хоҳад расид. Он гоҳ Дониёл дар қитъаи худ хоҳад истод, то шаҳодати худро бидиҳад». Manuscript Releases, ҷилди 21, 437.

«Пайғамбарон ва одилон орзу доштанд он чизҳоро бубинанд», ки «дар солҳои 1843 ва 1844 дида шуданд». Исо ба ин таърихи муқаддас дар ду Инчил ишора кардааст, аммо ҳар як ишора дар заминаи дигаре буд.

Ва Ӯ ба онҳо бисёр чизҳоро бо масалҳо гуфт ва фармуд: «Инак, қорандае барои коштан берун рафт; ва ҳангоме ки ӯ мекошт, баъзе донаҳо қанори роҳ афтоданд, ва мурғони ҳаво омада онҳоро хӯрданд. Баъзеи дигар бар ҷойҳои санглоҳ афтоданд, ки дар он ҷо хоки бисёр надоштанд; ва дарҳол сабзиданд, зеро чуқурии хок надоштанд. Аммо чун

офтоб баромад, сӯзонда шуданд; ва азбаски реша надоштанд, хушк гаштанд. Ва баъзеи дигар миёни хорҳо афтоданд; ва хорҳо рӯида, онҳоро бугӣ карданд. Аммо баъзеи дигар ба замини нек афтоданд ва самар оварданд: баъзе садкарата, баъзе шасткарата, ва баъзе сикарата. Ҳар кӣ гӯш барои шунидан дорад, бишнавад». Ва шогирдон назди Ё омада, гуфтанд: «Чаро ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯӣ?» Ё дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Зеро ба шумо ато шудааст, ки асрори Малакути Осмонро бидонед, аммо ба онҳо ато нашудааст. Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода хоҳад шуд, ва ӯ фаровонтар хоҳад дошт; аммо ҳар кӣ надорад, ҳатто он чи дорад, аз вай гирифта хоҳад шуд. Бинобар ин Ман ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯям: зеро онҳо дида, намебинанд; ва шунда, намешунаванд ва намефаҳманд. Ва дар онҳо нубуввати Ишаё ба амал меояд, ки мегӯяд: “Бо шунидан хоҳед шунид, ва нахоҳед фаҳмид; ва бо дидан хоҳед дид, ва нахоҳед дарк кард. Зеро дили ин қавм саҳт шудааст, ва гӯшҳои барои шунидан кунд гардидааст, ва чашмҳои худро бастаанд; мабодо бо чашмҳои худ бинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ фаҳманд, ва бозгарданд, ва Ман онҳоро шифо диҳам”. Аммо чашмони шумо мубораканд, зеро мебинанд; ва гӯшҳои шумо, зеро мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва одилон орзу доштанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, ва надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, ва нашуниданд». Матто 13:3–17.

Исо дар Матто, ҳангоме ки дар бораи таъсири Каломи Худо сухан мегӯяд ва мардумро ба «шунидан» фаро меҳонад, муайян месозад, ки лаодикийён, ки паёмеро рад мекунанд, ки анбиё орзуи дидани онро доштанд, дар боби шашуми Ишаё намоёндагӣ шудаанд. «Future for America» борҳо Ишаё 6-ро дар заминаи 11 сентябри соли 2001 пешниҳод кардааст, зеро бо ҳамлаи ислом дар он сана фариштаи пуриктидори Ваҳй 18 нозил шуд ва заминро бо ҷалоли худ мунаввар гардонид. Ҳамаи анбиё бо якдигар мувофиқанд, ва дар ояти сеюми Ишаё 6 мо ишораи мустақимро ба ҳамон фаришта меёбем.

Дар сола ки подшоҳ Узиё мурд, ман низ Худовандро дидам, ки бар тахте нишаста буд, баланд ва барафрошта; ва домани ҷомаи Ё маъбадро пур мекард. Болои он серафимҳои меистоданд; ҳар яке шаш бол дошт: бо ду бол рӯи худро мепӯшонид, бо ду бол пойҳои худро мепӯшонид, ва бо ду бол парвоз мекард. Ва яке ба дигаре нидо карда, мегуфт: «Қуддус, қуддус, қуддус аст Худованди лашкаро; тамоми замин аз ҷалоли Ё пур аст». Ишаё 6:1–3.

Вақте ки фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳум фуруд меояд, замин аз ҷалоли ӯ мунаввар мегардад, ва Ишаё калиди муҳими дигаре медиҳад, ҳангоме ки ба мо хабар медиҳад, ки рӯёи ӯ дар бораи муқаддасгоҳ дар сола воқеъ шуд, ки подшоҳ Узиё вафот кард. Подшоҳ Узиё кӯшида буд, ки дар дохили маъбад кори қохинро ба ҷо оварад. Ҳаштод қохин ва сарқохин ӯро аз ин қор бозмедоштанд, то он даме ки Худованд ӯро бар пешониаш ба маҳавзад. Ё барои кӯшиши якҷо кардани ҳокимияти давлатии худ бо ҳокимияти калисо нишони ҳайвонро қабул кард. Ё фавран намурд; аз тахт барканор ва иваз карда шуд, ва дар тӯли муддате ниҳоятан 11 сентябри соли 2001 вафот кард. Калисои адвентистӣ тадричан мемирад, чунон ки калисои яҳудӣ дар замони Масеҳ мурд. Аммо дар 11 сентябри соли 2001 адвентизм, ки аллакай паёми шаш ояти охири Дониёл боби ёздаҳро рад карда буд, ҳамчун шохи протестантии Иёлотҳои Муттаҳида ба поён расид, ва онҳое ки бо Ишаё намоёндагӣ

мешуданд, он гоҳ даъват шуданд, ки паёмеро, ки бо овози якуми Ваҳй боби ҳаждаҳум муаррифӣ шудааст, бибаранд.

Ва Азариёҳу коҳин аз ақиби ӯ дохил шуд, ва бо ӯ ҳаштод коҳини Парвардигор, ки мардони далер буданд. Ва онҳо ба подшоҳ Уззиё муқовимат карданд ва ба ӯ гуфтанд: «Эй Уззиё, сӯзонидани бухур барои Парвардигор ба ту тааллуқ надорад, балки ба коҳинон, писарони Ҳорун, ки барои сӯзонидани бухур тақдис шудаанд. Аз муқаддасгоҳ берун шав, зеро ту хиёнат кардаӣ; ва ин барои иззати ту аз ҷониби Парвардигор Худо нахоҳад буд». Он гоҳ Уззиё ба ғазаб омад, ва дар дасти худ маҷмари бухур дошт, то бухур бисӯзонад; ва ҳангоме ки бар коҳинон ҳашмигин буд, маҳав бар пешонии ӯ, дар ҳузури коҳинон, дар хонаи Парвардигор, назди қурбонгоҳи бухур, падид омад. Ва Азариёҳу саркоҳин ва ҳамаи коҳинон ба ӯ нигаристанд, ва инак, ӯ бар пешонии худ маҳавӣ шуда буд; ва ӯро аз он ҷо берун ронданд; ва ҳуди ӯ низ шитоб кард, ки берун равад, зеро Парвардигор ӯро зада буд. Ва подшоҳ Уззиё то рӯзи вафоташ маҳавӣ буд, ва чун маҳавӣ буд, дар хонаи ҷудогонае сокин мешуд; зеро ӯ аз хонаи Парвардигор маҳрум гардида буд. Ва писараш Ютом бар хонаи подшоҳӣ таъйин шуда, бар халқи замин доварӣ мекард. 2 Вақоенома 26:17–21.

Бояд дарк кард, ки шоҳи протестанти 11 сентябри соли 2001 аз калисои Адвентистони рӯзи ҳафтум дур карда шуд, зеро барои қушода шудани муҳри паёми Ваҳй дар рӯзҳои охир се унсури асосӣ вучуд дорад. Яке аз онҳо таърихи мувозии шоҳи ҷумҳурихоҳӣ ва шоҳи протестантизм аст. Унсури дигаре, ки бояд дарк карда шавад, аҳамияти ҳафт калисо мебошад, ва албатта саввумӣ «ҳафт раъд» аст. Ҳар сеи ин унсурҳои нубувватӣ паёмеро ташкил медиҳанд, ки муҳраш қушода шуда истодааст, ва зарур аст дарк карда шавад, ки ҳамоно тавре ки аз калисои яҳудӣ дар замони Масеҳ гузаштанд, аз адвентизм низ дар «рӯзҳои охир» мегузаранд.

Ишаёё бо ихтиёри худ розӣ мешавад, ки паёмеро ба қавми баргузидаи хиёнаткори Худо дар давраи таърихии худ расонад, ва Исо ҳамоно суҳанонро ба қавми баргузидаи аҳд мебарад, то ба ҳамоно вазъият дар давраи таърихии Худ мурочиат намояд. Қавми баргузидаи аҳд нодида гирифта мешавад, ва онҳо рад мекунанд, ки «шунаванд» ва шифо ёбанд.

Ва ӯ гуфт: «Бирав ва ба ин қавм бигӯ: “Шунидан бишнавед, вале нафаҳмед; ва дидан бубинед, вале дарк накунад”. Дили ин қавмро фарбеҳ гардон, ва гӯшҳои онро гарон кун, ва чашмҳои онро бибанд; мабодо бо чашмони худ бубинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ бифаҳманд, ва рӯчӯ кунанд, ва шифо ёбанд». Ишаёё 6:9, 10.

Коре, ки Ишаёё бар дӯш мегирад, ҳамоно қорест, ки Юҳанно ва Ҳизқиёл бар дӯш гирифтанд, вақте ки китобчаи хурдро хӯрданд. Онҳо паёми мазамматро ба қавми баргузидаи аҳд мерасонанд, ки дар ҷараёни аз даҳони Худованд қай карда бароварда шудан қарор доранд. Бори дуввуме ки Исо ба таърихе ишора мекунад, ки анбиё ва мардони одил орзуи дидани онро доштанд, дар Инҷили Луқа сабт шудааст.

Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки то ба осмон сарафроз шудай, ба дӯзах фуру андохта хоҳӣ шуд. Ҳар кӣ шуморо мешунавад, Маро мешунавад; ва ҳар кӣ шуморо рад мекунад, Маро рад мекунад; ва ҳар кӣ Маро рад мекунад, Онро рад мекунад, ки Маро фиристодааст. Ва он

хафтод нафар бо шодӣ бозгаштанд ва гуфтанд: «Эй Худованд, ҳатто девҳо низ ба воситаи номи Ту ба мо итоат мекунанд». Ва Ё ба онҳо гуфт: «Ман шайтонро дидам, ки мисли барқ аз осмон фурӯ меафтад. Инак, Ман ба шумо қудрат медиҳам, ки морон ва қаждумонро поймол кунед, ва бар тамоми қудрати душман; ва ҳеҷ чиз ба ҳеҷ ваҷҳ ба шумо осеб нахоҳад расонд. Аммо аз ин шодӣ нақунед, ки арвоҳ ба шумо итоат мекунанд; балки бештар шодӣ кунед, ки номҳои шумо дар осмон навишта шудаанд». Дар ҳамон соат Исо дар рӯҳ шодмон гардид ва гуфт: «Туро сипос мегӯям, эй Падар, Худованди осмон ва замин, ки ин чизҳоро аз хирадмандон ва оқилон пинҳон доштаӣ ва ба қўдакон ошкор кардаӣ; оре, эй Падар, зеро ки чунин ба назари Ту писанд омад. Ҳама чиз аз ҷониби Падари Ман ба Ман супурда шудааст; ва ҳеҷ кас наметодонад, ки Писар кист, ҷуз Падар; ва Падар кист, ҷуз Писар, ва он касе ки Писар хоҳад Ёро бар вай ошкор созад». Ва Ё ба шогирдонаш рӯй оварда, ба танҳой гуфт: «Хушо чашмоне ки он чиро мебинанд, ки шумо мебинед; зеро ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва подшоҳон орзу доштанд он чиро бубинанд, ки шумо мебинед, ва надиданд; ва он чиро бишнаванд, ки шумо мешунавед, ва нашуниданд». Луқо 10:15–24.

Боз ҳам, заминаи баракате, ки бо онҳое вобаста аст, ки имтиёзи дидани он чизеро доранд, ки одилон орзуи диданаширо доштанд, ба халқи баргузидаи аҳд дахл дорад, ки аз онҳо гузашта мешавад ва онҳо намецоҳанд «шунаванд». Хоҳар Уайт ба маҳкумқунии Кафарнаҳум аз ҷониби Масеҳ ишора мекунад, ки рамзи рад кардани нури бузург аст, ва ӯ бо ҷой додани маломат алайҳи Адвентизм дар [қавсҳои ҷорқунча] Адвентизмро таъкид намуд.

«Дар миёни фарзандони Худо, ки худро чунин меноманд, ҷи андаке сабр зоҳир шудааст, ҷи қадар суханони талх гуфта шудаанд, ҷи қадар маҳкумият бар зидди онҳое баён гардидааст, ки аз эътиқоди мо нестанд. Бисёре ба онҳое, ки ба қалисоҳои дигар тааллуқ доранд, ҳамчун гунаҳқорони бузург назар кардаанд, ҳол он ки Худованд ба онҳо чунин назар намекунад. Онҳое ки ба аъзои қалисоҳои дигар чунин назар мекунанд, эҳтиёҷ доранд, ки худро зери дасти қудратманди Худо фурутан созанд. Онҳое, ки онҳоро маҳкум мекунанд, шояд нури андак, имқониятҳо ва имтиёзҳои қам дошта бошанд. Агар онҳо он нуруро медоштанд, ки бисёре аз аъзои қалисоҳои мо доштаанд, мумкин буд бо суръати хеле бештар пешрафт мекарданд ва имони худро ба ҷаҳон беҳтар муаррифӣ менамуданд. Дар бораи онҳое, ки аз нури худ фаҳр мекунанд, вале аз рӯи он рафтор намекунанд, Масеҳ мегӯяд: “Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки дар рӯзи доварӣ барои Сур ва Сайдо аз барои шумо осонтар хоҳад буд. Ва ту, Эй Кафарнаҳум [Адвентистони рӯзи ҳафтум, ки нури бузург доштаанд], ки то осмон [аз рӯи имтиёз] боло бурда шудаӣ, то дӯзах фуруд оварда хоҳӣ шуд; зеро агар он қорҳои қудратманде, ки дар ту ба амал омадаанд, дар Садум ба амал омада буданд, он то имрӯз боқӣ мемонд. Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки дар рӯзи доварӣ барои замини Садум аз барои ту осонтар хоҳад буд.” Дар он вақт Исо дар ҷавоб гуфт: “Туро шукр мегӯям, эй Падар, Худованди осмон ва замин, ки ин чизҳоро аз доноён ва хирадмандон [дар назари ҳуди онҳо] пинҳон доштаӣ ва онҳоро ба қўдакон ошкор намудай.”»

«“Ва алҳол, азбаски шумо ҳамаи ин аъмолро ба ҷо овардед, мегӯяд Худованд, ва Ман ба шумо сухан гуфтам, саҳар барвақт бархоста сухан гуфтам, вале шумо нашунидед; ва шуморо хондам, вале шумо ҷавоб надодед; бинобар ин, бо ин ҳона, ки ба номи Ман

хонда мешавад ва шумо бар он таваккал мекунед, ва бо он маконе, ки онро ба шумо ва падаронатон додаам, ҳамон тавр амал хоҳам кард, ки бо Шилӯ кардам. Ва шуморо аз пеши назари Худ дур хоҳам андохт, чунон ки ҳамаи бародарони шуморо, яъне тамоми насли Эфроиетро, дур андохтаам.» Review and Herald, August 1, 1893.

«Аъмоли азим», ки дар адвентизм ба амал омада буданд, ҳамон аъмоле буданд, ки мардони одил ва анбиё орзу доштанд онҳоро бубинанд ва бишнаванд. Он аъмоли азим дар таърихи солҳои 1843 ва 1844, ҳангоме ки паёми Нидои Нимашаб эълон гардид, таҷассум ёфта буданд. Адвентизм таърихи худро рад кардааст, ва махсусан таърихи солҳои 1843 ва 1844-ро. Таърихе, ки бо як ноумедӣ оғоз меёбад ва бо ҳамон поён меёбад, ва ҳамчунин таърихе, ки барои роҳнамоии онҳо ба сӯи замини навофаридашуда пешбинӣ шуда буд.

«Дар оғозгоҳи роҳ, пушти сари онҳо нуре дурахшон барпо шуда буд, ки фаришта ба ман гуфт он «нидои нимашаб» аст. Ин нур дар тамоми роҳ медурахшид ва ба пойҳои онҳо рӯшноӣ медод, то ки пешпо нахӯранд.

«Агар онҳо чашмони худро бар Исо, ки пеши рӯи онҳо буд ва онҳоро ба шаҳр роҳнамоӣ мекард, устувор медоштанд, онҳо дар амният буданд. Аммо дере нагузашта баъзеҳо хаста шуданд ва гуфтанд, ки шаҳр хеле дур аст, ва онҳо интизор буданд, ки пештар ба он дохил шуда бошанд. Пас Исо онҳоро ташвиқ мекард, дасти ростии пурчалолӣ Худро боло мебардошт, ва аз дасти Ӯ нуре мебаромад, ки бар болои гурӯҳи адвентӣ мавҷ мезад, ва онҳо нидо мекарданд: “Аллилуё!” Дигарон бошитоб нуре, ки пушти сари онҳо буд, инкор карданд ва гуфтанд, ки на Худо онҳоро то ин қадар дур роҳнамоӣ карда буд. Нуре, ки пушти сари онҳо буд, хомӯш шуд ва пойҳои онҳоро дар торикии комил гузошт, ва онҳо пешпо хӯрда, нишон ва Исоро аз назар гум карданд, ва аз роҳ ба поён, ба қаҳони тираи шарии зерин, афтоданд». Early Writings, 15.

Он чиро ки Шери қаблаи Яҳудо ҳоло мекушояд, таърихи солҳои 1843 ва 1844 аст. «Ҳафт раъд» солҳои 1840 то 1844-ро ифода мекунанд, аммо он давра таърихи бисёр махсусро дар бар мегирад, ки аз ибтидои таърихи аҳд ба ин сӯ ба таври намунавӣ пешнамоиш ёфтааст. Ҳар яке аз ҳаракатҳои ислохотӣ ба якдигар мувофиқанд ва ҳамон нишонаҳои роҳро дар худ доранд. Агар онҳо аз якдигар фарқ мекарданд, шайтон барои ҳар як ҳаракати ислохотӣ нақшаи дигари ҳамларо ба вучуд меовард, вале ӯ ҳеҷ гоҳ чунин намекунад.

«Лекин шайтон бекор набуд. Акнун ӯ он чизро кӯшиш кард, ки дар ҳар як ҳаракати дигари ислохотӣ кӯшидааст: мардумро фиреб дода, ба ҳалокат расонад, ба ин васила ки ба ҷои қабилҳои ҳақиқӣ бар онҳо як қалбаки бор намояд. Чунон ки дар асри якуми қалбаси масеҳӣ масеҳҳои дурӯғин буданд, ҳамон тавр дар асри шонздаҳум анбиёи қалбаси бархостанд». «Муборизаи бузург», 186.

Нуктаи асосӣ дар ин порча, аз нигоҳи паёми умумие, ки мо мерасонем, ин аст, ки вақте Адвентизм нигоҳ доштани хирқаи Протестантизмро қатъ кард ва он дар 11 сентябри соли 2001 ба таври қатъӣ аз ӯ гирифта шуд, онҳо ҳанӯз ҳам исрор меварзанд, ки ҳамон ҳаракати қалбаси ҳастанд, ки фарёди баландии фариштаи сеюмро эълон мекунад. Аммо онҳо қалбаки ҳастанд. Агар шумо дарк накунед, ки ҳоло қадом ҳаракат шохи Протестантизмро бардоштааст, фаҳмидани мувоҷиҳаи миёни ду шох дар Иёлоти Муттаҳида амалан

ғайримумкин аст.

Таърихи солҳои 1843 ва 1844 дар ҳар як ҳаракати ислоҳотӣ таҷассум ёфтааст, ва акнун мо оғози Исроили қадимро ҳамчун қавми баргузидаи Худо ва поёни Исроилро ҳамчун қавми баргузидаи Худо истифода хоҳем кард, то ҳамин воқеиятро дар бораи Исроили муосир низ нишон диҳем, бо тамаркуз бар солҳои 1843 ва 1844, чунон ки дар ҳар яке аз хатҳои ҳаракатҳои ислоҳотӣ таҷассум ёфтаанд.

Мусо пешгӯӣ кард, ки Худованд пайғамбареро монанди ҳуди ӯ бармехезонад, ва он пайғамбар Исо буд. Луқо дар Аъмол тасдиқ мекунад, ки Исо пешгӯии Мусоро ба амал овард.

Худованд Худои ту барои ту аз миёни ту, аз миёни бародаронат, Пайғамбаре мисли ман бармеангезад; ба Ӯ гӯш диҳед. Такрори Шариат 18:15.

Исо ҳамон пайғамбарест, ки мо бояд ба суҳанони Ӯ гӯш фаро диҳем.

Зеро Мӯсо ба падарон ба ростӣ гуфтааст: «Худованд Худои шумо аз миёни бародарони шумо барои шумо Набие бармехезонад, монанди ман; Ӯро дар ҳар чизе, ки ба шумо бигӯяд, бишнавед. Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар чоне, ки он Набиро нашунавад, аз миёни қавм маҳв карда хоҳад шуд». Ва низ ҳамаи анбиё, аз Самуил ва онҳое ки баъд аз ӯ омадаанд, ҳар чанд нафаре ки суҳан гуфтаанд, аз ин рӯзҳо низ пешгӯӣ кардаанд. Шумо фарзандони анбиё ва аҳде ҳастед, ки Худо бо падарони мо баста, ба Иброҳим гуфтааст: «Ва дар насли ту ҳамаи қabilaҳои замин муборак хоҳанд шуд». Худо Писари Худ — Исоро бархезонида, аввал назди шумо фиристод, то шуморо баракат диҳад, бо он ки ҳар яке аз шуморо аз шароратҳояш баргардонад. Аъмол 3:22–26.

Хати ислоҳоти Масеҳ аз вақти поён оғоз меёбад, чунонки ҳамаи хатҳои ислоҳот низ аз ҳамон вақт оғоз меёбанд. «Вақти поён» дар рӯзҳои Масеҳ таваллуди Ӯ буд. Навиштаҳои нишон медиҳанд, ки ҳангоми таваллуди Ӯ афзоиши дониш ба амал омад, мувофиқ ба таърифи «вақти поён» дар китоби Дониёл. Ҳоҳ чӯпонон буданд, ҳоҳ ҳақимон аз шарқ, ҳоҳ Хиродуси хашмгин, ё Анно ва Шимён дар маъбад — ҳангоми таваллуди Ӯ афзоиши дониш ба вуҷуд омад. Дар ҳамон лаҳза роҳбарияти калисои яҳудӣ канор гузошта шуд. Талок тадриҷӣ буд, аммо аз рад кардани он паёме оғоз ёфт, ки дар вақти поён кушода шуда буд.

«Одамон инро намедонанд, аммо ин мужда осмонро аз шодӣ лабрез месозад. Бо таваҷҷуҳе амиқтар ва нозуктар, мавҷудоти муқаддас аз олами нур ба сӯи замин қашида мешаванд. Тамоми ҷаҳон аз ҳузури Ӯ равшантар мегардад. Бар фарози тепаҳои Байт-Лаҳм анбӯҳи бешумори фариштагон ҷамъ омадаанд. Онҳо мунтазири ишораанд, то ин хабари хушро ба ҷаҳон эълон намоянд. Агар роҳбарони Исроил ба амонати худ содиқ мебуданд, метавонистанд дар шодии муждарасондани таваллуди Исо шарик гарданд. Аммо акнун аз онҳо гузашта шудааст». Хоҳиши асрҳо, 47.

Роҳбарии адвентизм дар соли 1989 канор гузошта шуд, вақте ки ояти чихилуми боби ёздаҳуми Дониёл ба иҷро расид. «Замони охир» дар таърихи Мӯсо, ки намунаи Исои Масеҳ буд, таваллуди ӯ буд, ки дар он оилаи ӯ ва баъдан духтари фиръавн дар бораи кӯдаки Мӯсо

афзоиши дониш ба даст оварданд. Номи ӯ, албатта, маънои «аз об начотёфта»-ро дорад, ва Исо маънои «Яхува начот медихад»-ро дорад.

Баъд аз «вакти охир», ҳамаи хатҳои ислоҳот нуктаеро нишон медиҳанд, ки дар он дониш, ки дар он таърихи мушаххас афзун гардонида мешавад, ба паёме расмӣ меёбад, ки метавонад ҳамчун шаҳодате барои насл бардошта шавад, насл ки бояд барои нуре, ки дар вакти охир кушода шуд, масъул доништа шавад.

Яҳеи Таъмиддиханда паёми Масеҳро ба шакли расмӣ даровард, ва паёми Мӯсо дар соли чихилуми ҳаёти ӯ ба шакли расмӣ даромад, ҳангоме ки ӯ кӯшиш кард Исроилро аз Миср бо қуввати худ раҳо созад. Паёми раҳони аз Миср акнун дар сабти оммавӣ қарор дошт.

Чил сол баъдтар паёми Мӯсо назди буттаи сӯзон қувват гирифт ва бо ду аломати илоҳияти Худо ҳамроҳ буд, ки онҳоро асосе, ки ба мор табдил ёфт, ва дасти махавии Мӯсо, ки аз бағалаш берун овард, намояндагӣ мекарданд. Паёми Исо ҳангоми таъмиди ӯ қувват гирифт, ки он низ бо ду аломати илоҳият ҳамроҳ буд: овози Падар ва Рӯҳулқудс. Нишонаи навбатӣ дар ҳар ду таърих ноумедии аввал, замони таъхир, расидани фариштаи дуҷум ё соли 1843-ро ифода мекунад.

Ноумедӣ дар насли Мӯсо тавассути ҳамсараш намоён гардид, вақте ки фаришта нозил шуд, то Мӯсоро ба сабаби хатна накардани писараш бикушад. Аз тарс Сиппӯро худ маросими хатнаро бар писарашон анҷом дод. Мӯсо хатна кардани писарашро фаромӯш карда буд! Ҳамон аломати аҳде, ки ба Иброҳим дода шуда буд, аз ҷониби Мӯсо фаромӯш гардид. Падари мо Иброҳим пешгӯии асорати ибриён ва раҳони онҳоро дар Миср ва аз Миср баён карда буд, ва мебоист пешгӯии ӯ ба таври махсус тавассути Мӯсо иҷро гардад, аммо Мӯсо хатна кардани писарашро фаромӯш кард. Дар ҳамон вақт Мӯсо Сиппӯро бозпас фиристод, то назди падараш бимонад, то пас аз раҳой. Вай дар Мидён монд, то он даме ки Мӯсо банӣ-Исроилро аз миёни обҳои Баҳри Сурх гузаронд, ки расул Павлус ба мо мефаҳмонад, ки он рамзи таъмид аст, ҳамон ойине, ки ҷойгузини хатна гардид. Ин нуктаро аз даст надихед. Фаро расидани watermark-е, ки фариштаи дуҷумро дар таърихи Мӯсо намояндагӣ мекунад, ҳамон watermark, ки нахустин ноумедиро дар он таърих ба вучуд меорад, рад кардани қоидаи асосии муносибати аҳдии Иброҳим бо Худо буд.

Аввалин ноумедӣ дар силсилаи Масеҳ марги Лаъзар буд, ки Марто ва Марям яқин доштанд, ки агар Исо то он даме ки Лаъзар аллакай чор рӯз мурда буд, таъхир намекард, он рӯй намедод. Ноумедии он ки Исо ба дӯсти наздики Худо — Лаъзар — иҷозат дод, ки бимирад ва дар қабр пӯсида гардад, бисёр бузург буд, на танҳо барои он ду хоҳар, балки барои шогирдон низ. Бо вучуди ин, эҳеи Лаъзар мӯҳри тамоми хизмати Масеҳ гардид.

«Дар он ки Масеҳ барои назди Лаъзор омадан таъхир кард, мақсади раҳмдилонае нисбат ба онҳое дошт, ки ӯро напозирфта буданд. Ӯ дар он ҷо даранг намуд, то ки бо зинда гардонидани Лаъзор аз миёни мурдагон ба қавми саркаш ва беимони Худо боз як далели дигар бидиҳад, ки Ӯ воқеан “қиёмат ва ҳаёт” аст. Ӯ намехост тамоми умедро аз ин қавм, аз ин гӯсфандони бечора ва саргардони хонадони Исроил, комилан бардорад. Дилаш аз сабаби тавбанакардагии онҳо мешикаст. Ӯ дар марҳамати Худо қасд кард, ки ба онҳо боз

як далели дигар бидихад, ки Ў Барқароркунанда аст, Он Ягонаест, ки танҳо Ў метавонад ҳаёт ва ҷовидонагиро ба равшанӣ оварад. Ин бояд далеле мебуд, ки коҳинон натавонанд онро нодуруст таъбир кунанд. Ин сабаби таъхири Ў дар рафтан ба Байт-Ҳанё буд. Ин мӯъҷизаи олиҷанобтарин, зинда гардонидани Лаъзор, бояд мӯҳри Худоро бар кори Ў ва бар даъвои илоҳияти Ў мениҳод». Ҳаваси асрҳо, 529.

Мӯҳр задани яксаду чихилу чаҳор ҳазори Худо дар таърихи солҳои 1843 ва 1844 тасвир ёфтааст, зеро ба мо маълум карда мешавад, ки маҳз Лаъзор буд, ки Масеҳро ҳангоми вуруди зафармандона ба Ерусалим роҳбарӣ намуд. Таърихи вуруди зафармандона ҳамоно таърихест, ки Хоҳар Уайт барои тасвир кардани Фарёди Нимаишаби солҳои 1843 ва 1844 истифода мебарад. Ин як нофаҳмӣ дар бораи он буд, ки Масеҳ ба воситаи қудрати офаринандаи Худо қудрат дорад мурдагонро эҳё намояд. Марям ва Элизабет иқрор карданд, ки медонистанд Исо қудрат дорад Лаъзорро ҳангоми карнаи охирин эҳё кунад, аммо наметавонистанд бубинанд, ки Ў дар асл қудрат дорад ўро ҳамоно ҷо ва ҳамоно вақт эҳё намояд. Онҳо ҳақиқате, ки Ў барои нишон додани он дар таъмид ва марғи Худ омада буд, яъне ибтидо ва анҷоми хизмати шахсии сеюнимсолаи Ўро, инкор мекарданд. Онҳо то вақте ки санг аз пеши қабр дур карда нашуд, наметавонистанд бубинанд, ҳамоно тавре ки баъдтар дасти Ў аз иштибоҳе дар баъзе аз рақамҳои қадвали 1843 дур карда мешуд.

Мусо, баъд аз он ки Сиппўро аз муборизаи дарпешистода бо Фиръавн дур фиристод, аз ҷониби бародари калониаш Ҳорун пешвоз гирифта шуд, ва он ду паёмрасон ба Миср рафтанд, дар ҳоле ки паёми фариштаи дуҷумро намояндагӣ мекарданд. Пеш аз он ки ягон бало бар Миср оварда шавад, Мусо Фиръавнро огоҳ кард, ки агар ў Исроилро, ки нахустзодаи Худост, раҳо накунад, то берун рафта ибодат кунад, он гоҳ Худо нахустзодаи Мисрро хоҳад кушт.

Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ҳангоме ки ба Миср бармегардӣ, бубин, ки ҳамаи он мӯъҷизотеро, ки ба дасти ту супурдаам, пеши фиръавн ба амал оварӣ; вале Ман дили ўро саҳт хоҳам гардонид, то қавмро раҳо накунад. Ва ба фиръавн бигӯ: “Худованд чунин мегӯяд: Исроил писари Ман аст, нахустзодаи Ман. Ва Ман ба ту мегӯям: писари Маро раҳо кун, то Маро ибодат намояд; ва агар аз раҳо кардани ў сарпечӣ кунӣ, инак, Ман писари туро, яъне нахустзодаи туро, хоҳам кушт.”» Хуруҷ 4:21–23.

Нидои Нимашаб пешгӯие буд, ки дар оянда ба амал меомад.

«Ҳангоми раҳоеи Исроил аз Миср, тақдиси нахустзодагон боз амр карда шуд. Вақте ки банӣ-Исроил дар бандагии мисриён буданд, Худованд ба Мусо дастур дод, ки назди фиръавн, подшоҳи Миср, рафта, бигӯяд: “Худованд чунин мегӯяд: Исроил писари Ман аст, яъне нахустзодаи Ман; ва Ман ба ту мегӯям: писари Маро раҳо кун, то ки ба Ман хизмат намояд; ва агар аз раҳо кардани ў сарпечӣ, инак, Ман писари туро, яъне нахустзодаи туро, хоҳам кушт.” Хуруҷ 4:22, 23.»

«Мусо паёми худро расонид; вале ҷавоби подшоҳи мағрур чунин буд: “Худованд кист, ки ман ба овози Ў итоат намуда, Исроилро равона кунам? Ман Худовандро намениносам ва Исроилро низ равона нахоҳам кард.” Хуруҷ 5:2. Худованд барои қавми Худ ба василаи аломатҳо ва мӯъҷизаҳо амал кард ва доварҳои даҳшатборро бар

фиръавн фиристод. Ниҳоят, ба фариштаи ҳалоккунанда амр дода шуд, ки нахустзодагони одамон ва чорвоёнро дар миёни мисриён бидушад. То ки исроилиён раҳо ёбанд, ба онҳо дастур дода шуд, ки бар сутунҳои дари хонаҳои худ хуни барраи забхшударо бимоланд. Ҳар хона бояд нишонагузори мешуд, то вақте ки фаришта барои анҷом додани рисолати марғаш меомад, аз хонаҳои исроилиён убур кунад.» Орзуи асрҳо, 51.

Паёми Нидои Нимашаб ба фиръавн марғи нахустзодаҳоро ҳамчун посух ба исёни фиръавн муайян мекард. Пас аз он ки ин паём дар сабт ворид карда шуд, балоҳо, ки қудрати Нидои Нимашабро дар тобистони соли 1844 намояндагӣ мекарданд, бар Миср оварда шуданд. Паёми Нидои Нимашаб дар тобистони соли 1844 мисли мавҷи азими об саросари заминро фаро гирифт. Балоҳо бар Миср паҳн шуданд, ва хангоме ки марғи ваъдашудаи нахустзодаҳо фаро расид, дар нисфи шаб дар саросари Миср нидое шунида шуд.

Ва Мусо гуфт: «Парвардигор чунин мегӯяд: тақрибан нисфи шаб Ман ба миёни Миср берун хоҳам омад; ва ҳамаи нахустзодагони замини Миср хоҳанд мурд, аз нахустзодаи фиръавн, ки бар тахти худ менишинад, то нахустзодаи канизе, ки паси осӣб аст; ва ҳамаи нахустзодагони чорпоён низ. Ва дар тамоми замини Миср нолаи азиме хоҳад бархост, ки монанди он ҳаргиз набудааст ва дигар ҳаргиз нахоҳад буд». Хуруҷ 11:4–6.

Воридшавии пуршарафи Масеҳ ба Ерусалим ба сӯи салиби Ҷалҷолто раҳой бурд, ва шогирдони Масеҳ ва дигар пайравони Ё як Ноумедии Бузургро аз сар гузарониданд.

«Номедии мо ба андозаи номедии шогирдон бузург набуд. Вақте ки Писари Одам бо тантана ба Ерусалим ворид шуд, онҳо интизор буданд, ки Ёро подшоҳ тоҷгузори хоҳанд кард. Мардум аз тамоми ғирду атроф ба сӯи Ё шитофтанд ва нидо мекарданд: “Ҳушаъно ба Писари Довуд.” Ва хангоме ки қоҳинон ва пирон аз Исо хоҳиш карданд, ки мардумро ҳомӯш созад, Ё эълон намуд, ки агар онҳо ҳомӯш бимонанд, ҳатто сангҳо фарёд хоҳанд зад, зеро нубувват бояд иҷро гардад. Аммо пас аз чанд рӯз, айнан ҳамин шогирдон Устои маҳбуи худро, ки бовар доштанд бар тахти Довуд салтанат хоҳад кард, دیدанд, ки бар салиби золимона, болои сари фарисиёни масҳарағару таъназан, овехта шудааст. Умедҳои баланди онҳо барбод рафт, ва торикии марғ онҳоро фаро гирифт». Шаҳодатҳо, ҷилди 1, 57, 58.

Ноумедии бузурги шогирдон ва миллериён ҳамчунин бо он ҳолат рамаъи нишон дода мешавад, ки ибрии байни лашкари фиръавн ва Баҳри Сурх дармонда буданд.

«Бар мо нури ҷамъшудаи асрҳои гузашта мекурахшад. Сабти фаромӯшкориҳои Исроил барои равшан гардидани мо нигоҳ дошта шудааст. Дар ин аср Худо дасти Худо дароз кардааст, то барои Худо халқро аз ҳар миллат, қabila ва забон ҷамъ оварад. Дар ҳаракати омадани Масеҳ Ё барои мероси Худо амал кардааст, ҳамон тавре ки барои исроилиён амал намуд, вақте онҳоро аз Миср берун мебаровард. Дар ноумедии бузурги соли 1844 имони қавми Ё озмуда шуд, чунон ки имони ибрии назди Баҳри Сурх озмуда гардида буд». Testimonies, volume 8, 115, 116.

Муҳим аст, ки дида шавад: вақте Масеҳ ба Ерусалим ворид гардид, илҳоми он соат Ҳавварои ситоишро ба вучуд овард, ки фарисиён кӯшиданд онро хомӯш созанд. Меҳвари ҳамсароии ситоиш ишора ба он буд, ки Исо Писари Довуд аст — ҳамон рамзе, ки ҳуди Масеҳ онро барои нишон додани анҷоми муомилоти шифоҳии Худо бо яҳудиёни баҳсҷӯй истифода бурд. Он чи бештар аз ҳама яҳудиёно ба ҳашм меовард, эътирофе буд, ки ҳангоми Исо ро «Писари Довуд» хондан, онҳо ба таври ишоратӣ ба вуруди зафармандонаи подшоҳ Довуд ба Ерусалим истинод мекарданд.

Дар таърихи кори Довуд оид ба овардани сандуқ ба Ерусалим, қувватбахшии паём бо қувватбахшии ҳуди Довуд муаррифӣ шуда буд.

Ва Довуд пеш мерафт ва бузург мегардид, ва Худованд Худои лашкарҳо бо ӯ буд. 2
Подшоҳон 5:10.

Баъд аз он Довуд қарор дод, ки сандуқро ба Ерусалим оварад. Ҳангоми овардани сандуқ ба шаҳри Довуд ноумедие бояд рӯй меод, чунон ки дар ҳар як ҳатти ислоҳот чунин мешавад. Узо, ки номи ӯ маънои қувватро дорад, бо он ки ҳуб меодист, ки ба ӯ иҷозат дода нашудааст, ки ба сандуқ даст расонад, бо вучуди ин чунин қард. Ҳамон масъалае, ки сандуқро дар ибтидо ба асорат бурд, нофармонӣ нисбат ба иродаи ошкоршудаи Худованд ва худбавари густохона дар бораи қудрате буд, ки бо сандуқи Худо алоқаманд аст. Аммо Узо, марди пурқуввати Довуд, нофармонӣ қард, ҳамон тавре ки Мусо аз амри хатна сарпечӣ қарда буд. Узо ба марг зада шуд, ва сандуқ берун аз Ерусалим монд, то он даме ки Довуд Ҳамид, ки онҳое ки бар маконе, ки сандуқ баъд аз марги Узо дар он ҷо монда буд, нигоҳубонӣ мекарданд, баракат меёбанд. Он гоҳ Довуд боз ба роҳ баромад, то сандуқро ба Ерусалим оварад. Вақте ки Довуд рақсунон ба Ерусалим даромад, ҳамсараш урёнии ӯро дид ва саҳт ноумед шуд.

Се ҳатти ҳаракатҳои ислоҳотӣ, ки ҳама ба солҳои 1843 ва 1844, яъне ба он давраи замоне, ки мардони одил ва анбиё орзу доштанд онро бинанд ва бишнаванд, дахл мекунанд. Хусусиятҳои омадани Ҳариштаи дуюм, ки ба ин васила вақти таъхир ва ноумедиро нишон медиҳад, ҳама ба осонӣ дида мешаванд. Ҳақоқиқи амиқтар нишон медиҳанд, ки он ноумедӣ фақат як ноҲамӣ аз ҷониби Мусо, ё Узо, ё Марто ва Марям набуд, балки ноумедие буд, ки бо рад қардани як усули бунёдӣ, вобаста ба ҳуди ҳамон таърихе ки дар он ноумедӣ ба вуқӯъ пайваст, пайванд дошт. Барои Мусо он аломати хатна буд; барои Узо, ҷуръатварзӣ нисбат ба аҳкоми Худо дар бораи сандуқ; барои Марто ва Марям, камбуди имон ба қудрати офаринандаи Масеҳ барои эҳё қардан.

Бо Мусо ҳуди мавзӯи марказии хизмати ӯ барқарор сохтани муносибати аҳдӣ бо қавми баргузида буд, вале Мусо аломати он аҳдро фаромӯш қард. Бо Узо, суҳан дар бораи ҳуди усули муқаддас будани шариати Худо мерафт, ки дар сандуқ таҷассум ёфта буд. Бо Марто ва Марям, суҳан дар бораи ҳуди маркази хизмати Масеҳ мерафт, ки аз таъмиди ӯ оғоз ёфта, бо марг, дафн ва эҳёи ӯ анҷом меёфт, чунон ки дар оғози хизмати ӯ ба таври намунавӣ пешнамоӣ шуда буд. Ноумедии аввалини соли 1843 бар асари иштибоҳе дар баъзе аз рақамҳои рӯйи ҷадвал, ки иҷрошавии пешгӯии Ҳабакқук буд, ба амал омад. Ин иштибоҳ ба

усули асосии ҳаракати Миллер — усули як рӯз баробар ба як сол — марбут буд.

«ҳафт раъд» ҳаракати Адвентии солҳои 1840 то 1844-ро ифода мекунанд, вале дар дохили он ҳаракат таърихи солҳои 1843 то 1844 ҷой дорад, ки бо як ноумедӣ оғоз ёфта, бо як ноумедӣ анҷом меёбад; ҳамин тавр, мӯҳри Алфа ва Омега бар он таърих гузошта мешавад. Ва он таърих маҳз ҳамон таърихест, ки Исо ва Эллен Уайт ба он ишора мекунанд ҳамчун таърихи муқаддасе, ки одилон ҳамеша орзуи дидани онро доштаанд.

Он чор хат; Мӯсо, Довуд, Масеҳ ва миллериён таълим медиҳанд, ки вақте масали даҳ бокира дар охири ҷаҳон такрор мешавад, қувватбахшӣ на ба паёми фариштаи дуҷум, балки ба паёми фариштаи сеҷум хоҳад буд, ки аз паси он ноумедӣ меояд ва замони таъхирро оғоз мекунад.

Ҳангоме ки фариштаи аввал 11 августи соли 1840 нузул кард, он қоидаи асосии нубуввати миллериёро тасдиқ намуд, ва нахустин ноумедии онҳо ба таври махсус бо ҳамон қоида вобаста мебуд. Вақте ки он ноумедӣ ва замони таъхир дар Нидои Нисфишаб ба анҷом расид, он паём низ ба асли як рӯз ба ивази як сол марбут мебуд, ҳамчунон ки муайянсозии он ки Масеҳ 22 октябри соли 1844 хоҳад омад, низ ба он марбут буд. Ҳар чор нишонаи роҳ аз соли 1840 то 1844 бо асли як рӯз ба ивази як сол алоқаманд буданд.

Яҳудиён амонатдорони шариати Худо гардонида шуданд, ва масъалае ки дар насаби Мусо ифода ёфтааст, шариати Худо ва аҳком аст. Дар таърихи Довуд боз ҳам шариати Худо буд. Дар таърихи Масеҳ низ шариати Худо буд, зеро бе рехтани хун бахшоиши гуноҳе нест, ки ба воситаи шариати Худо бар гуноҳкор ошкор шудааст. Аммо адвентизм на танҳо амонатдори шариати Худо, балки ҳамчунин Каломи нубувватӣ гардонида шуд.

Пас, мавзӯ дар хатти таърихи Миллериёт қоидаҳои нубуввати Худост. Дар анҷоми адвентизм, боз ҳам сухан дар бораи қоидаҳои тафсири нубувват хоҳад буд, аммо аз соли 1844 ба ин сӯ дигар вақти нубувватӣ татбиқ намегардад. Қоидаҳо дар анҷом бар он асос ёфтаанд, ки Алфа ва Омега интиҳоро аз ибтидо тасвир мекунанд.

Вақте ки бартарии Усмонӣ, дар иҷрои вои дуҷум, ки ғайолияти нубуввати Исломо намояндагӣ мекард, ба поён расид, пешгӯии сесаду наваду як солу понздаҳрӯзаи Ваҳй 9:15 иҷро гардид ва «асли як рӯз барои як сол», ки ҳуди қалби кори Миллер буд, тасдиқ шуд.

Ҳангоме ки Исломо дар 11 сентябри соли 2001 зарба зад, омадани вои сеҷум дар иҷрои Ваҳй 8:13 ба амал омад, ва он усуле, ки маҳз қалби кори Future for America буд, тасдиқ гардид; он усул, ба таври сода баён шуда, такрори таърих мебошад. Пешгӯие дар бораи карнаи вое, ки намояндаи Исломо аст, тасдиқ гардид, вақте ки ҳам фариштаи Ваҳй даҳум дар соли 1840 ва ҳам фариштаи Ваҳй ҳаҷдахум дар соли 2001 иҷро шуданд. Таърих такрор шуда буд. Он чи баъдан бояд интизор мерафт, ноумедӣ буд.

Ноумедӣ замони таъхирро оғоз мебахшид. Ноумедӣ онҳоро, ки бо ин кор машғул буданд, рӯҳафтода ва пароканда мегардонид. Ноумедӣ бар асари безъитиной ба як қонуни асосии нубувват, дар воқеъ ба қоидаи аслии нубувват, ки дар оғози Адвентизм муқаррар шуда буд, ба амал меомад. Қудратёбии 11 сентябри соли 2001 бо Исломо вобаста буд, ва ноумедии 18

июли соли 2020 дар бораи Ислом буд. Ба мо иттилоъ дода шудааст, ки он чи ба Самуэл Сноу ва дигарон баъд аз ӯ имкон дод санаи 22 октябри соли 1844-ро бишиносанд, ин буд, ки Худованд дасти Худро аз як иштибоҳ дар баъзе аз рақамҳои чадвали соли 1843 бардошт. Он гоҳ Сноу ва миллериён диданд, ки ҳамон далеле, ки онҳоро ба пешгӯии соли 1843 барои иҷрои нубуввати дувунимҳазорсола раҳнамун шуда буд, акнун ҳамчун аини ҳамон далел шинохта шуд, ки ба онҳо имкон дод 22 октябри соли 1844-ро муайян намоянд.

«Исҳо ва тамоми лашкари осмонӣ бо ҳамдардӣ ва муҳаббат ба онҳое менигаристанд, ки бо интизории ширин орзуи дидани Ӯро доштанд, ки ҷонҳои онҳо Ӯро дӯст медоштанд. Фариштагон бар онҳо бол мезаданд, то онҳоро дар соати озмоишашон устувор нигоҳдоранд. Онҳое ки паёми осмониро қабул карданро безътиной карда буданд, дар торикӣ вогузошта шуданд, ва ғазаби Худо бар зидди онҳо аланга гирифт, зеро онҳо нахостанд нуреро, ки Ӯ аз осмон барои онҳо фиристода буд, қабул намоянд. Он шахсони вафодори ноумедшуда, ки намефаҳмиданд чаро Худовандашон наомад, дар торикӣ вогузошта нашуданд. Боз онҳо ба Китобҳои Муқаддаси худ роҳнамоӣ карда шуданд, то замонҳои нубувватиро ҷустуҷӯ кунанд. Дасти Худованд аз рӯи рақамҳо бардошта шуд, ва иштибоҳ фаҳмонда шуд. Онҳо диданд, ки замонҳои нубувватӣ то соли 1844 мерасанд, ва ҳамон далелҳое ки онҳо барои исботи он оварда буданд, ки замонҳои нубувватӣ дар соли 1843 анҷом меёбанд, исбот мекарданд, ки онҳо дар соли 1844 ба поён мерасанд. Нур аз Каломи Худо бар мавқеи онҳо дурахшид, ва онҳо замони таъхирро кашф карданд — “Ғарчи он [рӯё] таъхир кунад, онро мунтазир бошед.” Дар муҳаббати худ ба омадани ғаврии Масеҳ, онҳо таъхири рӯёро аз назар дур дошта буданд, ки барои ошкор сохтани мунтазирони ҳақиқӣ таъин шуда буд. Боз онҳо нуктаи муайяни вақт доштанд. Аммо ман дидам, ки бисёре аз онҳо натавонистанд аз ноумедии саҳти худ боло бароянд, то он дараҷаи ғайрат ва нерӯеро соҳиб шаванд, ки имони онҳоро дар соли 1843 фарқкунанда гардонида буд». Навиштаҳои Аввалин, 236, 237.

Мо бояд интизор бошем, ки далелҳое, ки ба пешгӯии ҳамлаи ислом ба Иёлотӣ Муттаҳида дар 18 июли соли 2020 оварда расонданд, тасдиқ намоянд, ки дар қонуни якҷанбаи ба зудӣ фарорасанда, ислом он довариест, ки бар зидди Иёлотӣ Муттаҳида оварда мешавад, дар ҳоле ки унсурӣ вақт дигар бо ин воқеа алоқаманд нест.

Чор аломати асосӣ дар таърихи аз соли 1840 то 1844. Ҳар як аломат бо татбиқи қоидаи асосии Миллер — принципи як рӯз барои як сол — алоқаманд аст.

Чор нуктаи асосии роҳнамо дар таърихи соли 2001, то қонуни якҷанба. 11 сентябри соли 2001 ислом буд. Пешгӯии нокомшудаи 18 июли соли 2020 дар бораи ислом буд. Ҳар як нуктаи роҳнамо бо татбиқи қоидаи асосии Future for America — тақрори таърих — алоқаманд аст. «Ҳафт раъд» воқеаҳои ояндаро ифода мекунанд, ки ба тартиби худ ошкор карда хоҳанд шуд. Аввалини ин чор нуктаи роҳнамо 11 сентябри соли 2001 буд, ки ҳамлаи Иёлотӣ Муттаҳида аз ҷониби исломро дар иҷрошавии вои сеюм муайян мекард. Нуктаи охири роҳнамо, ки қонуни якҷанберо дар таърихи мо ифода мекунад, бояд дар бораи ислом бошад, зеро Алфа ва Омега ҳамеша интиҳоро аз ибтидо нишон медиҳад, ва Алфа ва Омега ҳамон Касест, ки «ҳафт раъд»-ро барои айнан ҳамин таърих мӯҳр зада буд. Ислом дар замони қонуни якҷанба ба Иёлотӣ Муттаҳида ҳамла хоҳад кард.

Ин яке аз се унсури асосии кушода шудани ҳафт раъд аст, ки ҳоло ошкор мегардад. Ҳамин ки Мусо дар хатти таърихи худ паёмеро эълон кард, ки нидои Нимашабро таҷассум мекард, ҳаракатҳои ниҳой босуръат шуданд. Даҳ офати фавқуттабӣ ва харобкунанда пай дар пай омаданд, то он даме ки нубуввати нахустзода ба амал омад ва нидо дар Нимашаб дар Миср ба вучуд омад. Ҳамин ки Масеҳ ба Ерусалим дохил шуд, қадамҳои босуръат сӯи салиб оғоз ёфтанд. Вақте ки паём эълон гардид, дигар роҳи бозгашт набуд. Аз ҷаласаи урдугӯҳи Экзетер дар 12 августи соли 1844, камтар аз ду моҳ баъд, пешгӯӣ ба иҷро расид.

Ва каломии Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, ин чӣ масалест, ки шумо дар замини Исроил доред ва мегӯед: “Рӯзҳо ба таъхир меафтанд, ва ҳар рӯё ботил мегардад”? Бинобар ин, ба онҳо бигӯ: “Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман ин масалро аз миён мебарам, ва дигар онро дар Исроил чун масал ба қор нахоҳанд бурд; балки ба онҳо бигӯ: ‘Рӯзҳо наздиканд, ва иҷрои ҳар рӯё низ.’ Зеро дигар дар миёни хонадони Исроил ҳеҷ рӯёи ботил ва ҳеҷ фоли хушомадгӯёна нахоҳад буд. Зеро Ман Худованд ҳастам: суҳан хоҳам гуфт, ва каломе ки Ман мегӯям, ба амал хоҳад омад; дигар ба таъхир нахоҳад афтод; зеро дар айёми шумо, эй хонадони осӣ, Ман каломро хоҳам гуфт ва онро ба иҷро хоҳам расонд”, мегӯяд Худованд Худо». Боз каломии Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, инак, аҳли хонадони Исроил мегӯянд: “Рӯёе ки ӯ мебинад, барои рӯзҳои бисёр баъд аст, ва ӯ дар бораи замонҳои дур нубувват мекунад”. Пас ба онҳо бигӯ: “Худованд Худо чунин мегӯяд: Ҳеҷ яке аз суҳанони Ман дигар ба таъхир нахоҳад афтод, балки каломе ки Ман гуфтаам, иҷро хоҳад шуд”, мегӯяд Худованд Худо». Ҳизқиёл 12:21–28.